

сцировка, като туряше въ приказката си много често и сериозно » да ! »

Ранениятъ не си снѣмаше очитѣ отъ него ; очитѣ му блѣщиха, а лицето му изсказваше съжаление за дѣто и той неможалъ да земе участие въ нощното разглѣждане, за което казакътъ приказваше.

— Нашия стотний Началникъ повика при себе нарѣдника Фадеевъ . . . да ! и му казва : « Фадеевъ ! » А той отговаря : » какво ? » » Ти брате, — Началникътъ казва, ще отидешъ сега при турския лагеръ . . . да ! ще разглѣдашъ тамъ какво тѣ вършатъ, много ли войска иматъ, колко топове — и всичко какъ е тамъ . . . Разбирашъ ? Да ! . . . Вземи, — казва му, — нѣколко охотници съ тебе и върви » . . . Фадеевъ отговаря : « слушамъ » ; дохожда при насъ и казва : така и така, кой иска да дойде съ мене ? Събрахме се до десетина души ; тосъ часъ обсѣдлахме коньетѣ — и маршъ . Да ! Нощъ тръгнѣхме, така щото на съмнованье щомъ се покаже зора да сме вече тамъ ; да преглѣдаме всичко до като неприятелътъ се намира още не приготвенъ и изведнѣжъ пакъ хайде назадъ . Да ! Дойдохме ние ; видимъ вече е близо ; само защото бѣше още рано, — още съвсѣмъ тъмно, — то ꙗ ние се въспрѣхме подъ дърветата покрай пѣтьтъ на едно височко мѣсто, а долу подъ бърдото наблизо върви шосето . Да ! Стоимъ и чакаме . Азъ съмъ на примѣръ ето тука ; а другаритѣ ми се нарѣдили все покрай пѣтьтъ . Ей-тъй . . . Да ! по едно врѣме осѣщамъ че сънъ взе да ме омайва . Не бива, думамъ си ; дай да запалѣ азъ чубучката си, сънътъ не обича тютюнъ ? Да ! Запушихъ азъ . Тамъ още нѣкой отъ другаритѣ запали огънь, такожде задими лула ; сто-